

Sygn. akt VIII U 2025/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 listopada 2018 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Łazowska
Protokolant:	Anna Krzyszkowska

po rozpoznaniu w dniu 9 listopada 2018 r. w Gliwicach

sprawy S. C. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C.

o podleganie ubezpieczeniom społecznym

na skutek odwołania S. C. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C.

z dnia 9 maja 2018 r. **nr** (...)

1. oddała odwołanie;

2. zasądza od ubezpieczonego na rzecz organu rentowego kwotę 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

(-) SSO Grażyna Łazowska

Sygn. akt VIII U 2025/18

UZASADNIENIE

Decyzją z 9 maja 2018r. organ rentowy Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C. zmienił wcześniejszą decyzję z 28 marca 2018r. i stwierdził, że S. C. (2) jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą podlegał obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym od 1 października 2003r. do 29 września 2011r. i z tego tytułu był zobowiązany do opłacania składek na ubezpieczenia społeczne od podstawy:

- nie niższej niż 60% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w poprzednim kwartale w okresie od 1 października 2003r. do 31 grudnia 2008r.,

- nie niższej niż 60% prognozowanego przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego przyjętego do ustalenia kwoty ograniczenia rocznej podstawy wymiaru składek ogłoszonego w trybie art.19 ust.10 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych na dany rok kalendarzowy od 1 stycznia 2009r. do 29 września 2011r.

W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że w dniu 4 maja 2018r. do organu rentowego wpłynęło odwołanie S. C. (1) od decyzji z 28 marca 2018r., w którym pełnomocnik odwołującego wskazał, że S. C. (2) zaczął prowadzić swoją działalność gospodarczą faktycznie dopiero od 1 października 2003r.

W odwołaniu od decyzji S. C. (2) domagał się jej zmiany przez prawidłowe ustalenie okresów podlegania obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, wypadkowemu jako osoby prowadzącej pozarolniczą działalność gospodarczą.

Odwołujący wskazał, że organ rentowy w skarżonej decyzji wadliwie ustalił okres wykonywania działalności gospodarczej w latach 2003 – 2011, gdy tymczasem działalność odwołującego nie miała w tym czasie charakteru ciągłej i zorganizowanej.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie podtrzymując stanowisko zajęte w skarżonej decyzji. Organ rentowy złożył wniosek o zasądzenie od odwołującego zwrot kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

Decyzją z 28 marca 2018r. organ rentowy stwierdził, że:

1.S. C. (2) jako osoba prowadząca działalność gospodarczą podlegał obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu od 15 czerwca 2001r. do 29 września 2011r.,

2.ustalił dla S. C. (1) jako osoby prowadzącej działalność gospodarczą podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne, rentowe i wypadkowe od podstawy:

- nie niższej niż 60% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w poprzednim kwartale w okresie od 15 czerwca 2001r. do 31 grudnia 2008r.,

- nie niższej niż 60% prognozowanego przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego przyjętego do ustalenia kwoty ograniczenia rocznej podstawy wymiaru składek ogłoszonego w trybie art.19 ust.10 na dany rok kalendarzowy od 1 stycznia 2009r. do 29 września 2001r.

W rezultacie odwołania od w/w decyzji, w którym S. C. (2) domagał się jej zmiany przez ograniczenie okresów podlegania obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym, wypadkowemu jako osoby prowadzącej pozarolniczą działalność gospodarczą do okresu od 1 października 2003r. do 29 września 2011r., organ rentowy wydał decyzję skarżoną, omówioną na wstępie.

Odwołujący S. C. (2) dokonał wpisu do ewidencji działalności gospodarczej Urzędu Miasta w R. od 15 czerwca 2001r. (wpis nr (...)). Wykreślenie tego wpisu nastąpiło natomiast 29 września 2011r.

Odwołujący w okresie spornym wynajmował garaż niedaleko miejsca zamieszkania. Miał tam spawarkę, kątówkę i inne narzędzia. W garażu przyjmował klientów, głównie z polecenia. Wykonywał usługi spawalnicze i ślusarskie. Obok warsztatu były też inne firmy np. świadczące usługi budowlane, warsztat samochodowy, dla których odwołujący wykonywał różne usługi. Odwołujący prowadził zeszyt, w którym wpisywał przychody, a czasami wypisywał też faktury. Pomiędzy zleceniami zdarzało się, że przez pewien okres czasu np. miesiąca, nie żadnych klientów. Odwołujący codziennie przychodził do garażu, najczęściej na godzinę 7.00. Jeśli do godziny 8 – 9 nie było żadnego klienta, to zamykał garaż zostawiając kartkę z numerem telefonu na wypadek, gdyby znalazł się ktoś chętny na usługę. Odwołujący nie miał w tym czasie żadnego innego źródła dochodu. Prowadził w

tym okresie gospodarstwo domowe z żoną i dwójką dzieci. Żona odwołującego pracowała na kopalni jako pracownik fizyczny na przeróbce i miała stałą pensję. W latach 2006- 2008 odwołujący dodatkowo opiekował się matką, która chorowała na raka. Odwołujący ponosił koszty czynszu za garaż, energię, telefon, wodę, śmieci, lecz nie uwzględniał ich w kosztach działalności, gdyż likwidator nie dawał mu potwierdzenia uiszczenia takich opłat. Likwidator prowadził postępowanie likwidacyjne spółdzielni, do której należał teren, na którym był położony wynajmowany przez odwołującego garaż. Stąd koszty, które odwołujący wykazywał w deklaracjach podatkowych dotyczyły kosztów materiałów, narzędzi. Swoje przychody wpisywał w oparciu o zapisy w w/w zeszycie. W 2011r. Spółdzielnia podniosła odwołującemu stawkę czynszową i potem odwołujący zrezygnował z wynajmu garażu. Zabrał narzędzia i złożył je u swojej matki w garażu. Po tym czasie utrzymywał się z dorywczych prac, w tym z prac spawalniczych, a od dwóch lat pracuje na podstawie umowy o pracę.

Z informacji Naczelnika Urzędu Skarbowego w R. wynika, że odwołujący S. C. (2) złożył zeznania roczne PIT – 36 o wysokości uzyskanego przychodu z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej za lata 2004 – 2012, 2015. Z deklaracji podatkowych wynika, że odwołujący z działalności gospodarczej uzyskiwał przychód i dochód.

Powyższe Sąd ustalił na podstawie dokumentacji zawartej w aktach organu rentowego, deklaracji podatkowych odwołującego za lata 2004 – 2012, zeznań odwołującego (protokół elektroniczny z rozprawy z 9 listopada 2018r. czas 00:06:47 – 00:41:24) jako okoliczności jednoznacznie wynikające z tych dowodów, niekwestionowane przez strony.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie S. C. (1) nie zasługuje na uwzględnienie.

Zasady podlegania ubezpieczeniom społecznym, regulują przepisy ustawy z 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz. U. z 2017r., poz.1778 ze zm.).

Zgodnie z art. 1 ustawy ubezpieczenia społeczne obejmują ubezpieczenie emerytalne, ubezpieczenia rentowe i ubezpieczenie chorobowe i wypadkowe.

Zgodnie z treścią art. 6 ust. 1 pkt. 5 i art. 12 ust. 1 ustawy, osoby prowadzące pozarolniczą działalność oraz osoby z nimi współpracujące podlegają (z zastrzeżeniem art. 8 i 9) obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu.

Zgodnie z treścią art. 13 pkt. 4 ustawy osoby prowadzące pozarolniczą działalność podlegają obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu od dnia rozpoczęcia wykonywania działalności do dnia zaprzestania wykonywania tej działalności, z wyłączeniem okresu, na który wykonywanie działalności zostało zawieszona na podstawie przepisów o swobodzie działalności gospodarczej.

W art. 8 ust. 6 pkt 1 ustawy wskazano, iż za osobę prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą uważa się osobę prowadzącą tę działalność na podstawie przepisów o działalności gospodarczej lub innych przepisów szczególnych.

Art. 2 ustawy z 2 lipca 2004r. o swobodzie działalności gospodarczej (t.j.: Dz. U.

z 2016 r. poz. 1829) obowiązującej w okresie objętym sporem, definiuje działalność gospodarczą, jako zarobkową działalność wytwórczą, budowlaną, handlową, usługową oraz poszukiwanie, rozpoznawanie i wydobywanie kopaliny ze złóż, a także działalność zawodową, wykonywaną w sposób zorganizowany i ciągły.

W orzecznictwie ugruntowany jest pogląd, że decydującego znaczenia dla uznania czy prowadzona jest pozarolnicza działalność gospodarcza nie ma wpis do ewidencji działalności gospodarczej, gdyż ma on jedynie charakter deklaratoryjny. Istotne znaczenie w tym zakresie ma okoliczność, czy działalność gospodarcza była faktycznie prowadzona (por. wyroki Sądu Najwyższego z 25 listopada 2005r. I UK 80/05, z 14 września 2007r. III UK 35/07), przy czym samo prowadzenie działalności gospodarczej jest ujmowane szeroko. Obejmuje bowiem nie tylko faktyczne wykonywanie czynności należących do zakresu tej działalności, lecz także czynności zmierzające do zaistnienia takich

czynności gospodarczych, czynności przygotowawcze i organizacyjne, których zadaniem jest stworzenie właściwych warunków do jej wykonywania

np. użytkowanie lokalu i narzędzi służących do jej prowadzenia, zakup towarów, poszukiwanie klientów, załatwianie spraw urzędowych itd. Działalność musi być też prowadzona w celu osiągnięcia dochodu (zarobku) rozumianego jako nadwyżka przychodów nad poniesionymi kosztami.

Przenosząc powyższe na grunt rozpoznania niniejszej sprawy Sąd stwierdził, że wyniki przeprowadzonego w sprawie postępowania dowodowego nie pozostawiają wątpliwości, że odwołujący S. C. (2) w okresie objętym decyzją skarżoną od 1 października 2003r. do 29 września 2011r. faktycznie prowadził działalność gospodarczą w rozumieniu art.2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej.

Działalność odwołującego niewątpliwie miała charakter zorganizowany i ciągły, a także nastawiony na zysk. Z zeznań odwołującego wynika bowiem, że dla wykonywania działalności odwołujący wynajmował lokal w postaci garażu, gdzie przechowywał narzędzia do pracy, systematycznie uiszczal czynsz za garaż, dokonywał opłat za media, prowadził księgowość, wykonywał zlecenia dla osób prywatnych oraz firm. Fakt, że czasami przez pewien czas nie miał klientów na swoje usługi nie świadczy o tym, że nie prowadził działalności gospodarczej. Zauważyć bowiem należy, że odwołujący praktycznie codziennie przychodził do pracy, oczekiwał na kolejne zamówienia, a takie oczekiwanie, kiedy odwołujący miał rzeczywistą możliwość wykonywania działalności, stanowi również o jej prowadzeniu. Nadto, jak wynika z dokumentacji nadesłanej z Urzędu Skarbowego, odwołujący za cały okres sporny składał deklaracje podatkowe, w których wykazywał stosunkowo wysokie przychody, jak również dochód z działalności gospodarczej.

Skoro odwołujący w okresie objętym sporem rzeczywiście prowadził działalność gospodarczą w rozumieniu przepisów ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, to podlega z tego tytułu ubezpieczeniom obowiązkowym jak w decyzji skarżonej.

W takiej sytuacji Sąd uznał, że decyzja skarżona jest prawidłowa, także w zakresie podstawy wymiaru składek, względem której odwołujący nie składał żadnych zarzutów i stąd z mocy art. 477¹⁴ §1 k.p.c. oddalił odwołanie jako bezzasadne.

O kosztach zastępstwa procesowego Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. i art.99 w związku z §9 ust.2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2018r., poz.265).

(-) SSO Grażyna Łazowska